

Sygn. akt: IC 1494/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 8 maja 2018r

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Małgorzata Wilkońska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 maja 2018r

sprawy z powództwa **W. F.**

przeciwko **G. B.**

o ochronę posiadania

1. nakazuje pozwanej G. B. przywrócenie powodowi W. F. posiadania lokalu mieszkalnego w G. przy ul. (...). J. U. 78A/5 poprzez wydanie kluczy do lokalu;
2. zasądza od pozwanej G. B. na rzecz powoda W. F. kwotę 191,88 zł. (sto dziewięćdziesiąt jeden złotych osiemdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. nakazuje ściągnięcie od pozwanej G. B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 200 zł. (dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód został zwolniony.

Sygnatura akt: I C 1494/14

UZASADNIENIE

Powód W. F. wniósł pozew przeciwko G. B. domagając się przywrócenia posiadania lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ul. (...). J. U. 78A/5 poprzez wydanie mu kluczy do tego lokalu.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż pozwana - jego była żona prawdopodobnie z polecenia swojego pełnomocnika W. K. „uprowadziła” powoda w dniu 18 września 2014r. na godz. 15 na osiedle (...) w G. i w tym czasie wraz z synami M. i J. oraz ich przyjaciółkami dokonała włamania do wyżej wskazanego mieszkania i wymieniła zamki. Rzeczy powoda tj. ubrania, garnitury oraz dokumentację sądową, wyrzucono do niezamykanej piwnicy. Część ubrań i dokumentów powoda została zniszczona przez gryzonie. Jak wskazuje powód, była żona ze swoją rodziną pokradła także narzędzia służące powodowi do pracy i inne rzeczy codziennego użytku. Zdaniem powoda przywrócenie mu posiadania mieszkania przerwie jego tułaczkę po dworcach, ulicach i śmietnikach.

(pozew k. 3-4)

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o odrzucenie pozwu, ewentualnie o oddalenie powództwa w całości. Na wstępie pozwana zaprzeczyła wszelkim twierdzeniom powoda, za wyjątkiem tych, które wyraźnie przyzna, a nadto zakwestionowała powództwo co do zasady. Pozwana podniosła, że prawomocnym postanowieniem z dnia 25 czerwca 2013r. w sprawie o sygn. akt VII Ns 1375/10 Sąd Rejonowy w Gdyni zobowiązał W. F. do opuszczenia i opróżnienia ze wszystkich swoich rzeczy przedmiotowego lokalu mieszkalnego oraz do wydania go pozwanej w terminie dwóch miesięcy od daty uprawomocnienia się tego orzeczenia. Postanowienie stało się prawomocne z dniem 27 lutego 2014r., stąd powód był zobowiązany do opuszczenia mieszkania do dnia 27 kwietnia 2014r. Powód zamieszkiwał w tym lokalu,

nie ponosił kosztów jego eksploatacji w postaci opłat na rzecz spółdzielni mieszkaniowej i zdewastował lokal. Pismem z dnia 2 września 2014r. doręczonym w dniu 4 września 2014r. pozwana wezwała powoda do ostatecznego opuszczenia mieszkania do dnia 8 września 2014r. Reakcją powoda na powyższe było pozostawienie lokalu z otwartymi drzwiami wejściowymi i jego faktyczne opuszczenie. Pozwana podnosi, że nigdy nie wyzbyła się posiadania powyższego lokalu i po zakończeniu postępowania w przedmiocie podziału majątku wspólnego postanowiła zabezpieczyć lokal, nie godząc się na dalsze bezumowne korzystanie na jej koszt przez powoda. Mając wiedzę, że powód nie przebywa w lokalu, w dniu 19 września 2014r. około godz. 14 przybyła do swojego mieszkania i stwierdziła, że drzwi są otwarte. Pozwana zastała mieszkanie brudne i zdewastowane z dziurami i niesprawnymi zamkami w drzwiach. Pozwana zabezpieczyła lokal poprzez zamontowanie sprawnego zamka, a przedmioty należące do powoda zabezpieczyła w foliowych workach i złożyła w piwnicy, do której powód posiada klucze. W drzwiach wejściowych pozostawiła informację o miejscu położenia rzeczy i o możliwości ich odebrania. W dniu 22 września 2014r. powód przyszedł do mieszkania i z klatki schodowej odebrał swoje rzeczy, których pisemny wykaz sporządziła pozwana w obecności świadków, jednakże powód odmówił jego podpisania. W dniu 26 września 2014r. powód po raz kolejny przybył od mieszkania, aby odebrać swoje rzeczy. Powód ponownie odmówił pokwitowania odebranych rzeczy. W dniu 21 października 2014r. pozwana skontaktowała się z powodem, aby w dniu 23 października 2014r. przyszedł odebrać resztę swoich rzeczy, lecz gdy powód nie przyszedł pozwana pozbyła się tych rzeczy. Jak podnosi pozwana, W. F. opuścił mieszkanie, nie przebywa w nim, nie ma w mieszkaniu żadnych jego rzeczy. Powód dobrowolnie wyzbył się władztwa faktycznego opuszczając mieszkanie, a następnie odebrał swoje rzeczy. Powód nie ma tytułu prawnego do władania rzeczą, nie sprawuje faktycznego władztwa nad nią i nie jest jej posiadaczem. Od czasu, gdy powód dobrowolnie opuścił mieszkanie nie wykonuje żadnych czynności faktycznych, które wskazywałyby na samodzielny, rzeczywisty i niezależny stan władztwa, a jego zarzuty pozostają gołosłowne. Stąd, pozwana wniosła o odrzucenie pozwu, wskazując, że powód nie jest czynnie legitymowany, by wystąpić z powództwem o ochronę naruszonego posiadania.

(odpowiedź na pozew k. 72-77)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Do dnia 18/19 września 2014r. powód W. F. mieszkał w lokalu mieszkalnym nr (...) przy ul. (...). U. 78A w G.. W lokalu tym powód codziennie przebywał, nocował, znajdowały się tam jego rzeczy osobiste, w tym ubrania, narzędzia oraz dokumenty. Zamek w drzwiach wejściowych do lokalu był uszkodzony – możliwe było zamknięcie drzwi tylko przy jednym obrocie klucza.

(dowód: przesłuchanie powoda W. F. płyta CD k. 473)

W dniu 18 bądź 19 września 2014r. pod nieobecność powoda pozwana G. B. wraz z synami J. B. i M. B. weszli do wyżej opisanego mieszkania, a następnie wymienili zamek w drzwiach wejściowych. Następnie, pozwana sporządziła listę rzeczy należących do powoda, spakowała je w worki, a w drzwiach wejściowych zostawiła kartkę z informacją dla powoda o możliwości i sposobie odebrania rzeczy.

(dowód: przesłuchanie pozwanej G. B. płyta CD k. 473)

Gdy powód przebył do mieszkania, nie został do niego wpuszczony przez pozwaną i jej synów. (...) pozwanej wynieśli worki z rzeczami powoda na klatkę schodową i wydali je powodowi.

(dowód: zeznania świadka M. B. płyta CD k. 279, zeznania świadka J. B. płyta CD k. 279)

Nie mogąc dostać się do mieszkania, przez kilkanaście dni powód mieszkał u kolegi J. K.. Następnie, powód wynajmował pokój w G. przy ul. (...), zamieszkiwał w ośrodku dla bezdomnych w miejscowości B., po czym ponownie wynajął pokój w G..

(dowód: zeznania świadka J. K. płyta CD k. 279, przesłuchanie powoda W. F. płyta CD k. 473)

Powód zgłaszał na Policji i w Prokuraturze Krajowej zaginięcie i zniszczenie przez pozwaną należących do niego rzeczy.

(dowód: przesłuchanie powoda W. F. płyta CD k. 473)

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2013r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt VII Ns 1375/10 Sąd Rejonowy w Gdyni dokonał podziału majątku wspólnego byłych małżonków W. F. i G. B. w ten sposób, że m.in. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...). U. 78A w G., które znajduje się w zasobach (...) Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) w G., przyznał G. B.. Ponadto, w punkcie 7 postanowienia Sąd zobowiązał W. F. do opuszczenia i opróżnienia ze wszystkich swoich rzeczy lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ul. (...). J. U. 78A/5 oraz do wydania tego lokalu G. B. w terminie dwóch miesięcy od daty uprawomocnienia się postanowienia. Natomiast w punkcie 6 postanowienia tytułem wyrównania udziału w majątku wspólnym Sąd zasądził od G. B. na rzecz W. F. kwotę 18.894,14 zł, płatną jednorazowo w terminie jednego miesiąca od daty uprawomocnienia się orzeczenia wraz z odsetkami ustawowymi w razie uchybienia terminowi płatności.

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2014r. w sprawie o sygnaturze III Ca 703/13 Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił apelację W. F..

W dniu 25 lipca 2016r. Sąd nadał postanowieniu z dnia 25 czerwca 2013r. klauzulę wykonalności w zakresie punktu 6.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: tytuł wykonawczy k. 1 akt egzekucyjnych Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni J. T. o sygnaturze Km 2670/16)

W dniu 15 listopada 2016r. W. F. złożył u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni J. T. wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko G. B. w celu wyegzekwowania należności zasądzonej w pkt 6 postanowienia Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 25 czerwca 2013r. Postępowanie egzekucyjne prowadzone jest pod sygnaturą Km 2670/16. Egzekucję skierowano m.in. do ograniczonego prawa rzeczowego w postaci spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...). U. 78A w G., przysługującego dłużnikowi G. B.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: wniosek egzekucyjny k. 2 akt egzekucyjnych Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni J. T. o sygnaturze Km 2670/16, protokół z dnia 29 listopada 2016r. k. 16 tamże)

W sprawach egzekucyjnych o sygnaturach Km 478/11, Km 312/11 i Km 1826/10 toczących się z wniosków wierzycieli (...) S.A. (...) Bank S.A. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdyni J. T. dokonała w dniu 24 lutego 2015r. opisu i oszacowania ograniczonego prawa rzeczowego w postaci spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...). U. 78A w G., przysługującego dłużnikowi G. B..

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: protokół opisu i oszacowania k. 180-181 akt egzekucyjnych Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni J. T. o sygnaturze Km 2670/16)

W toku postępowania o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, wytoczonego przez G. B. przeciwko W. F., postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2018r. w sprawie o sygnaturze III Ca 257/18 Sąd Okręgowy w Gdańsku udzielił zabezpieczenia roszczeniu G. B. poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 2670/16 prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni J. T. do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 6 kwietnia 2018r. k. 306 akt egzekucyjnych Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni J. T. o sygnaturze Km 2670/16)

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2018r. w sprawie Km 2670/16 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdyni J. T. zniósł termin pierwszej licytacji ograniczonego prawa rzeczowego w postaci spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...). U. 78A w G., przysługującego dłużnikowi G. B., wyznaczony na dzień 11 kwietnia 2018r.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: postanowienie komornika k. 309-310 akt egzekucyjnych Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni J. T. o sygnaturze Km 2670/16)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, dowodów z zeznań świadków J. K., M. B. i J. B. oraz dowodu z przesłuchania stron.

Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrywał się żadnych podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności wyżej wskazanych dokumentów. Podkreślić bowiem należy, iż dowody w postaci orzeczeń sądów oraz postanowień i pism komornika mają charakter dokumentów urzędowych, które korzystają z domniemania autentyczności i zgodności z prawdą wyrażonych w nich oświadczeń, zaś w toku niniejszego postępowania żadna ze stron nie kwestionowała domniemań przysługujących tym dokumentom w trybie art. 252 kpc. Nadto, za w pełni wiarygodne należało uznać także wymienione powyżej dokumenty prywatne (np. wniosek o wszczęcie egzekucji), gdyż żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów ani nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych. Powyższe dokumenty nie budzą również żadnych wątpliwości Sądu co do ich autentyczności, gdyż nie noszą żadnych śladów podrobienia, przerobienia ani innej ingerencji w ich treść.

Za wiarygodne uznać należało także zeznania świadka J. K. co do faktu zamieszkiwania powoda w mieszkaniu świadka po naruszeniu posiadania przez pozwaną. W ocenie Sądu świadek zeznawał szczerze, zgodnie ze swoją najlepszą wiedzą. W zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy wątpliwości Sądu nie budziły także zeznania pozostałych świadków tj. M. B. i J. B.. Co prawda, obaj świadkowie, będący synami pozwanej, mieli interes w składaniu zeznań na korzyść pozwanej, niemniej obaj świadkowie zgodnie potwierdzili, że podczas nieobecności powoda weszli wraz z pozwaną do mieszkania, a następnie wymienili zamki w drzwiach wejściowych. Świadkowie wskazali, że aby dostać się do lokalu wystarczyło jedynie pchnąć drzwi wejściowe. Powyższe zeznania korelują z zeznaniami powoda, który wyjaśnił, że zamek w drzwiach do mieszkania był uszkodzony, klucz w zamku można było przekręcić tylko raz i w związku z tym możliwe było wejście do lokalu po popchnięciu drzwi wejściowych. Świadkowie zeznali także, że w mieszkaniu znajdowały się rzeczy osobiste powoda tj. ubrania czy narzędzia, a także były inne ślady świadczące o jego zamieszkiwaniu w lokalu (np. niedomyte naczynia, porozrzucane ubrania). W powyższym zakresie zeznania świadków są spójne, niesprzeczne i nie budzą żadnych wątpliwości Sądu w świetle zasad doświadczenia życiowego czy zasad logicznego rozumowania.

Podobnie, w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia powództwa posesoryjnego, nie było podstaw do kwestionowania zeznań pozwanej G. B. oraz powoda W. F.. Pozwana potwierdziła bowiem, że do mieszkania weszła pod nieobecność powoda wraz z synami, przyznała fakt wymiany zamków w drzwiach wejściowych oraz spakowania i wyniesienia rzeczy osobistych powoda. Zeznania pozwanej w powyższym zakresie korelują z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w niniejszej sprawie. Z kolei zeznania powoda dotyczące sprawowania faktycznego władztwa nad przedmiotowym lokalem przez powoda znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków, którzy wskazali, że znajdowały się w nim rzeczy osobiste powoda, a także inne ślady świadczące o jego pobycie w mieszkaniu.

Podstawę prawną powództwa stanowił przepis art. 344 § 1 kc, zgodnie z którym przeciwko temu, kto samowolnie naruszył posiadanie, jak również przeciwko temu, na czyją korzyść naruszenie nastąpiło, przysługuje posiadaczowi roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego i o zaniechanie naruszeń. Roszczenie to nie jest zależne od dobrej wiary posiadacza ani od zgodności posiadania ze stanem prawnym, chyba że prawomocne orzeczenie sądu lub innego powołanego do rozpoznawania spraw tego rodzaju organu państwowego stwierdziło, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem.

Podkreślić należy, iż w myśl art. 478 kpc w sprawach o naruszenie posiadania sąd bada jedynie ostatni stan posiadania i fakt jego naruszenia, nie rozpoznając samego prawa ani dobrej wiary pozwanego. Z tego względu żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia powództwa posesoryjnego nie miały podnoszone w odpowiedzi na pozew okoliczności dotyczące

tytułu prawnego pozwanej do lokalu wynikającego z prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 25 czerwca 2013r. w sprawie o sygnaturze akt VII Ns 1375/10. Podkreślić należy, iż na mocy tego orzeczenia wydanego w sprawie o podział majątku wspólnego pozwanej zostało przyznane spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...). U. 78A w G., zaś powoda W. F. zobowiązano do opuszczenia i opróżnienia ze wszystkich swoich rzeczy przedmiotowego lokalu mieszkalnego oraz do wydania go pozwanej w terminie dwóch miesięcy od daty uprawomocnienia się postanowienia. Zgodnie z treścią art. 478 kpc w pierwszej kolejności Sąd badał ostatni stan posiadania. Ustalenia w tym zakresie Sąd poczynił na podstawie dowodu z zeznań świadków oraz dowodu z przesłuchania stron. Na tej podstawie Sąd ustalił, że przed wymianą zamków powód zamieszkiwał w przedmiotowym lokalu mieszkalnym nr (...) przy ul. (...). U. 78A w G. i lokal ten stanowił centrum życiowe powoda. W. F. zeznał, że w lokalu tym przebywał codziennie oraz nocował. Z zeznań J. B. i M. B. wynika w sposób jednoznaczny, że w mieszkaniu znajdowały się rzeczy osobiste powoda, w tym odzież, narzędzia. Nadto, w mieszkaniu były inne ślady świadczące o zamieszkiwaniu powoda, jak chociażby nieumyte naczynia. Okoliczności te wynikają również z zeznań pozwanej, która przyznała, że w lokalu znajdowały się rzeczy powoda, które spakowała w worki. Jak wskazuje się w judykaturze posiadanie występuje przy równoczesnym istnieniu fizycznego elementu władania rzeczą, określanego jako *corpus possessionis*, oraz psychicznego elementu *animus rem sibi habendi*, rozumianego jako zamiar władania rzeczą dla siebie. W przypadku „władania rzeczą” (*corpus*) chodzi o dostrzegalny fakt fizycznego władztwa nad rzeczą, „zatrzymania” rzeczy, jej „używania”, „korzystania”. W przypadku drugiego niezbędnego elementu posiadania chodzi o psychiczny czynnik zamiaru władania („zawładnięcia”) rzeczą dla siebie (*animus rem sibi habendi*). Teoretycznie decyduje tutaj wewnętrzna, subiektywna wola posiadania, manifestowana na zewnątrz, wobec otoczenia. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 września 2012r., I ACa 808/12, L.). Niewątpliwie, w świetle zebranego materiału dowodowego należało uznać, że powód był posiadaczem przedmiotowego lokalu w rozumieniu art. 336 kc. Powód codziennie przebywał w lokalu, nocował tam, przechowywał wszystkie swoje rzeczy, miał klucz do mieszkania. Jednocześnie, należy zaznaczyć, że w sprawie o ochronę naruszonego posiadania Sąd bada jedynie ostatni stan posiadania, czyli stan posiadania istniejący w chwili naruszenia. Stąd, też bez znaczenia pozostają przywołane w odpowiedzi na pozew okoliczności dotyczące braku sprawowania przez powoda władztwa nad rzeczą po naruszeniu posiadania.

Kolejną przesłanką roszczenia posesoryjnego jest samowolne naruszenie posiadania. Zwrócić należy uwagę, że ustawodawca w art. 342 kc wprowadza ogólny zakaz samowolnego naruszania posiadania, wskazując, że nie wolno naruszać samowolnie posiadania, chociażby posiadacz był w złej wierze. Zgodnie ze stanowiskiem doktryny samowolne naruszenie należy rozumieć szeroko, czyli jako każde zachowanie, które prowadzi do utrudnienia posiadaczowi wykonywania jego władztwa nad rzeczą. Naruszenie to jednak musi prowadzić do bezpośredniego zagrożenia lub spowodować utratę władztwa (całkowitą lub częściową). Obojętne jest, czy to zachowanie będzie miało charakter działania fizycznego, czy psychicznego. Naruszenie ma charakter samowolny, gdy: pozbawiono posiadacza posiadania przez zajęcie całej lub części rzeczy, albo przez zabranie rzeczy ruchomej; jeżeli posiadacz jest ograniczony w swym władaniu rzeczą przez dokonanie naruszenia, co powoduje przejściowe, choć powtarzające się używanie jego rzeczy, wchodzenie na jego grunt lub inne korzystanie z rzeczy ograniczające swobodne wykonywanie władztwa nad rzeczą. Samowolne naruszenie posiadania następuje wtedy, gdy odbywa się bez zgody posiadacza oraz jest sprzeczne z prawem (por. E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Wyd. 8, Warszawa 2017). Fakt naruszenia posiadania przez pozwaną był w zasadzie bezsporny. G. B. bowiem przyznała, że w dniu 18 bądź 19 września 2014r. podczas nieobecności powoda w mieszkaniu, w towarzystwie swoich synów, weszła do lokalu, a następnie dokonała wymiany zamka w drzwiach wejściowych, przy czym nie wydała powodowi kluczy do nowego zamka. Ponadto, z zeznań pozwanej i świadków M. B. i J. B. wynikało, że po wymianie zamka pozwany nie został już wpuszczony do mieszkania, lecz jedynie wydano mu spakowane uprzednio rzeczy osobiste. Nie ulega także wątpliwości, że stan powstały po naruszeniu posiadania trwa nadal. Dotąd bowiem pozwana nie wydała powodowi nowego kompletu kluczy do mieszkania. W związku z tym powód był zmuszony mieszkać u znajomych, wynajmować pokój, a nawet zamieszkać w ośrodku dla bezdomnych. Podkreślić należy, iż w niniejszej sprawie strona pozwana usiłowała odeprzeć zarzuty powoda dotyczące samowolnego naruszenia posiadania, podnosząc, że powód wcześniej dobrowolnie opuścił lokal po doręczeniu mu wezwania pozwanej do opróżnienia i wydania tego lokalu, zgodnie z treścią postanowienia w przedmiocie podziału majątku wspólnego byłych małżonków. W ocenie Sądu nie

sposób jednak podzielić argumentacji strony pozwanej. Przede wszystkim twierdzenia pozwanej o dobrowolnym opuszczeniu mieszkania pozostają w logicznej sprzeczności z jej zeznaniami dotyczącymi pozostawienia przez powoda rzeczy osobistych w lokalu. Pozwana zeznała, że spakowała te rzeczy dopiero po wejściu do mieszkania. O zamiarze opuszczenia mieszkania można byłoby mówić, gdyby powód zostawił mieszkanie puste. Fakt pozostawienia rzeczy osobistych w mieszkaniu, czy brudnych naczyń w zlewie, świadczy o tym, że powód nadal korzystał z przedmiotowego lokalu.

Powód dochował także ustawowego terminu do wytoczenia powództwa posesoryjnego. Zgodnie bowiem z treścią art. 344 § 2 kc roszczenie wygasa, jeżeli nie będzie dochodzone w ciągu roku od chwili naruszenia. Jak wynika z zeznań stron do naruszenia posiadania doszło 18 bądź 19 września 2014r., natomiast pozew w niniejszej sprawie został przez powoda wniesiony w dniu 28 listopada 2014r., a więc niewątpliwie z zachowaniem rocznego terminu, o jakim mowa w art. 344 § 2 kc.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie ma podstaw do uznania, że zaszła przesłanka określona w art. 344 § 1 kc tj. że prawomocne orzeczenie sądu lub innego powołanego do rozpoznawania spraw tego rodzaju organu państwowego stwierdziło, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury stosownie do dyspozycji art. 344 par. 1 kc roszczenie posiadacza o przywrócenie stanu poprzedniego i o zaniechanie naruszeń zależne jest od zgodności posiadania ze stanem prawnym w takim wypadku, gdy po samowolnym naruszeniu posiadania sąd lub inny powołany do rozpoznania spraw tego rodzaju organ państwowy prawomocnym orzeczeniem stwierdził, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny ze stanem prawnym (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 1968r., III CZP 52/68, L.). W doktrynie także wskazuje się, że w sytuacji określonej w art. 344 § 1 kc chodzi jedynie o takie orzeczenie, które zostało wydane po naruszeniu (por. E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Wyd. 8, Warszawa 2017; A. Kunicki [w:] System Prawa Cywilnego, t. 2, s. 882; J. Ignatowicz (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, tom 1, Warszawa 1972 s. 797). Bez wątpienia, po dokonaniu naruszenia tj. po 18/19 września 2014r. nie zostało wydane żadne orzeczenie, które stwierdziłoby, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia posiadania jest zgodny z prawem. W świetle powyższych rozważań za takie orzeczenie nie może zostać uznane postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 25 czerwca 2013r. wydane w sprawie VII Ns 1375/10 w przedmiocie podziału majątku wspólnego byłych małżonków, gdyż zostało ono wydane przed naruszeniem posiadania.

W niniejszej sprawie Sąd badał również aktualny stan posiadania. Zważyć bowiem należy, iż zgodnie ze stanowiskiem orzecznictwa powództwo o przywrócenie posiadania rzeczy nie może być skutecznie dochodzone przeciwko osobie, która naruszyła posiadanie rzeczy, jeżeli w toku sprawy przeniosła posiadanie tej rzeczy na inną osobę (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016r., III CZP 25/16, L.). Z tego względu Sąd z urzędu dopuścił dowód z akt egzekucyjnych Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni J. T. o sygnaturze Km 2760/16. Na tej podstawie Sąd ustalił, że w toku postępowania egzekucyjnego Komornik dokonał opisu i oszacowania przedmiotowego ograniczonego prawa rzeczowego w postaci spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...). U. 78A w G., jednak dotąd nie doszło do licytacyjnej sprzedaży wyżej wskazanego prawa. Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2018r. w sprawie o sygnaturze III Ca 257/18 Sąd Okręgowy w Gdańsku bowiem udzielił zabezpieczenia roszczeniu G. B. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 2670/16 prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni J. T. do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy. W związku z powyższym, postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2018r. w sprawie Km 2670/16 Komornik zniósł termin pierwszej licytacji. W tych okolicznościach nie ulega wątpliwości, że pozwana G. B. nadal pozostaje posiadaczem przedmiotowej nieruchomości.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 344 k.c., Sąd uwzględnił powództwo i nakazał pozwanej G. B. przywrócenie powodowi W. F. posiadania lokalu mieszkalnego w G. przy ul. (...). J. U. 78A/5 poprzez wydanie kluczy do lokalu.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc w zw. z § 8 pkt 4 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.491 ze zm.) i zgodnie z zasadą odpowiedzialności

za wynik sprawy zasądził od przegrywającej niniejszy spór pozwanej na rzecz powoda kwotę 191,88 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Na zasądzoną kwotę składają się: opłata za czynności pełnomocnika powoda z urzędu – adwokata w stawce minimalnej (156 zł), powiększona o podatek od towarów i usług w aktualnie obowiązującej stawce 23 %.

Ponadto, na mocy art. 98 k.p.c. w zw. z art. 3 ust. 2 pkt 1, art. 8 ust.1 i art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 z późn. zm.) Sąd nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 200 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony.